

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce **M. B.**, zast. Ing. Otakarem Svatošem, daňovým poradcem v Náchodě, Kamenice 155, proti žalovanému Finančnímu ředitelství v Hradci Králové, se sídlem v Hradci Králové, Horova 17, v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 7. července 2011, čj. 4188/11-1100-608497 a ze dne 18. července 2011, čj. 4120/11-1300-601246 t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení shora uvedených rozhodnutí, jimiž žalovaný zamítl jeho odvolání do rozhodnutí Finančního úřadu v Náchodě čj. 117441/10/243931604887 a čj. 122485/10/143931604887 ve věci rozhodnutí o obnově řízení.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí vedeného pod čj. 4120/11-1300-601246 žalovaný uvedl, že správce daně při namátkové kontrole DPH za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2008 ověřoval oprávněnost vystavení daňového dobropisu č. 281001, včetně podmínek pro jeho vystavení. Podstatou doměřené daně bylo neuznání snížení základu daně a výše daně na výstupu z předloženého dobropisu,

-2-

když žalobce věrohodně neprokázal své tvrzení, že od odběratele M.C. vzal zpět zaplacené zboží a že došlo k vrácení zaplacené částky za zboží, které měl dle jeho sdělení následně v roce 2009 prodat P.N., od kterého toto zboží (snowboardy a ráčny) předtím v roce 2008 nakoupil. Dále konstatoval, že dle zjištění správce daně měl žalobce od dodavatele P. N. nakoupit zboží dne 31. 3. 2008. Toto zboží dne 2. 4. 2008 prodal odběrateli M.C., dle daňového dokladu č. 10280010 dne 2.4.2008. Důkazním prostředkem prokazujícím uskutečnění zdanitelného plnění pro M.C. jsou mimo výše uvedených důkazů i platby, které byly žalobci dle pohybu pokladní hotovosti a příjmových pokladních dokladů uhrazeny za uvedené zboží v pěti splátkách. Uvedený případ prodeje tohoto zboží M.C. na základě daňového dokladu č. 10280010 byl již správcem daně prověřován na základě dožádání jiného správce daně ve věci zjištění některých skutečností, týkajících se obchodních vztahů s odběratelem M.C.. Dne 9.7.2008 byl s žalobcem, jako třetí osobou, na Finančním úřadě v Náchodě sepsán protokol o ústní jednání, kde žalobce prodej snowboardů a ráčen odběrateli M.C. potvrdil a uvedl, že daňový doklad č. 10280010 vystavil, dále že na daňovém dokladu uvedené zboží skutečně prodal dne 2.4.2008, a že úhrada za prodej předmětného zboží byla provedena v hotovosti. Potvrdil, že předložené kopie příjmových pokladních dokladů jsou doklady o úhradě zboží od pana C.. Zároveň uvedl, že veškeré evidence a doklady jsou k dispozici u jeho účetní, v účetní kanceláři Ezop v Náchodě, kde si správce daně může formou místního šetření potřebné doklady ověřit. To správce daně dne 11.7.2008 učinil s tím, že uvedené uskutečněné zdanitelné plnění bylo zaevidováno do evidence pro daňové účely za 2. čtvrtletí 2008. V daňové evidenci byly všechny úhrady zaevidovány s daty uvedenými na předložených příjmových pokladních dokladech.

V průběhu daňové kontroly, jak žalovaný dále uvedl, byl správcem daně zjištěn vystavený dobropis č.1, ze dne 26.6.2008, pro odběratele M.C., kterým byl dobropisován daňový doklad č. 280010, základ daně 1.213.459,66, DPH 19% 230.557,34, cena celkem 1.444.017,- Kč. Také do peněžního deníku byla zanesena dobropisovaná částka ve splátkách od 28.6.2008 do 4.7.2008. K tomu žalobce v průběhu daňové kontroly uvedl, že dobropis vystavil, protože odběratel M.C. nedostal svým závazkům a za zboží nezaplatil. Toto tvrzení však dle žalovaného bylo v přímém rozporu s žalobcem dříve uvedenými skutečnostmi a předloženými důkazy, které potvrzují, že mu M.C. za dodané zboží zaplatil. Žalovaný tak považoval za zřejmé, že uvedený daňový dobropis i peněžní tok měl proběhnout v době ještě před provedeným ústním jednáním i před místním šetřením, přičemž při žádném z těchto úkonů provedených v aktuálním čase nebylo zjištěno, že by byl dobropis vystaven. Správce daně tak učinil závěr, že žalobce neprokázal v rámci daňové kontroly žádné skutečnosti, jež by opravňovaly tento dobropis vystavit.

Žalovaný konstatoval, že v průběhu daňové kontroly žalobce uvedl, že zboží, které si měl přivést zpět od pana C. na základě uvedeného dobropisu

následně prodal dne 1.4.2009 P.N., od kterého měl zboží v roce 2008 původně nakoupit. Tento prodej měl dle žalobce prokázat, že mu bylo zboží od pana C. vráceno. Zároveň měl tento prodej prokázat, že mu byly úhrady za dobropisované zboží vráceny a totožné zboží pak bylo v r. 2009 prodáno zpět P.N.. Dle správce daně žalobce toto tvrzení neprokázal, a proto mu zvýšil základ daně a daň po kontrole o částku neprokázaného dobropisu.

Žalovaný konstatoval, že obnova řízení nemůže být povolena pro každý nově uplatněný důkaz či skutečnost. Musí se jednat o zjištění nových okolností nebo důkazů již existujících v době původního rozhodování, které však nebylo možné v předcházejícím řízení uplatnit pro jejich neznámost daňovému subjektu a správci daně a musí mít podstatný vliv na výrok původního rozhodnutí. Takže důvodem pro obnovu řízení nebudou důkazní prostředky, které by sice byly způsobilým důkazním prostředkem, avšak nebyly z důvodu nečinnosti daňového subjektu před prvoinstančním správcem daně uplatněny v daňovém řízení, které bylo právě s ohledem na neunesení důkazního břemene ze strany daňového subjektu ukončeno dodatečným stanovením daně. V posuzované věci se o nový důkaz nebo skutečnost proto nejedná, jestliže jeho navržení a provedení v předchozím daňovém řízení nic nebránilo. Bylo totiž na žalobci, aby prokázal skutečnosti, které uvedl v daňovém přiznání, tedy to, zda došlo k oprávněnému snížení základu daně a výše daně na základě jím předloženého daňového dobropisu. V odvolání proti zamítnutí žádosti o obnovu řízení však žalobce neuvedl žádný (objektivní) důvod, proč provedení uvedeného důkazu (výslehu P.N.) nemohl navrhnout v řízení před správcem daně.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí vedeného pod čj. 4188/11-1100-608497 žalovaný uvedl, že žalobce považuje za novou skutečnost protokoly sepsané Finančním úřadem v Kostelci nad Orlicí, které mu dle jeho vyjádření nebyly známy, a proto je v předcházejícím daňovém řízení nemohl uplatnit. Z ust. § 117 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“) žalovaný dovodil, že důvodem pro obnovu řízení nebudou důkazní prostředky, které by sice mohly být způsobilým důkazním prostředkem, avšak nebyly z důvodu nečinnosti žalobce před prvoinstančním správcem daně uplatněny v daňovém řízení, které bylo právě s ohledem na neunesení důkazního břemene ze strany žalobce ukončeno dodatečným stanovením daňové povinnosti. Žalobce přitom ve své žádosti o obnovu řízení neuvedl žádný objektivní důvod, proč provedení zmiňovaného důkazu (výslehu svědka) nemohl navrhnout v řízení před správcem daně. Nenamítal ani, že by takový návrh správce daně odmítl. V případě odmítnutí správcem daně nebo i proti jinému pochybení se však žalobce mohl bránit podáním odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru. Žalobce však postup správce daně nijak nezpochybnil a proti dodatečným platebním výměrům odvolání nepodal. Žalovaný tak uzavřel, že pokud žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně skutečností, které uváděl v daňovém přiznání, nelze pak důkazy následně provedené, jejichž navržení a provedení v daňovém řízení nic nebránilo, považovat za nové, resp. takové, které nemohly být uplatněny v samotném vyměřovacím řízení. V takovém případě nemůže

být důvodem povolení obnovy řízení ani výsledek jiného daňového řízení, případně výsledný rozsudek správního či trestního soudu vycházející z takových důkazů.

V žalobě proti shora uvedeným rozhodnutím žalobce uvedl, že správce daně konstatoval, že měl k dispozici v průběhu řízení předmětnou fakturu č. 10290001, která nebyla při kontrole uznána jako důkaz. Skutečnost, že žalobce vystavil ve 2. čtvrtletí 2009 fakturu, znějící mimo jiné i na snowboardy a ráčny, vzhledem k obecnému popisu zboží podle správce daně neznamená, že se jedná o totéž zboží, které žalobce prodal M.C. a to v souvislosti se skutečností, že žalobce do skladových karet nezaznamenal tyto pohyby zboží. Žalobce si tak ovšem klade otázku, jaké jiné snowboardy a ráčny mohl žalobce P.N. prodat. Považoval rovněž za nepochopitelné, že si tento prodej správce daně neověřil u příjemce zboží, P.N.. Žalobce přitom žádné takové množství zboží skladem neměl. Žalobce přitom upozornil na ustálenou praxi daňových orgánů v případě, že správci daně vznikne pochybnost o vystavené faktuře. Správce daně totiž v takovém případě ověřuje takové plnění u druhého z partnerů obchodního vztahu. To se však v daném případě nestalo. Žalobce pak považuje za zvláštní, že je mu vyčítáno, že tak neučinil sám.

Žalobce uvedl, že v žádosti o obnovu řízení poukázal na protokol sepsaný Finančním úřadem v Kostelci na Orlicí dne 23. 10. 2009, kde je citovaná faktura č. 10290001 jakožto faktura přijatá, evidenční číslo 290034 a dále je uvedeno, že byla uhrazena s odkazem na přílohu č. 6, kde je úhrada dokumentována. Žalobce zdůraznil, že pokud správce daně obdržel veřejnou listinu svědčící o tom, že plnění včetně úhrady proběhlo, je tato skutečnost důvodem pro obnovu řízení za účelem nápravy nesprávného rozhodnutí, v němž byl učiněn úsudek, že toto plnění neproběhlo.

Dále žalobce upozornil na nesprávnost úsudku žalovaného, který konstatoval, že provedení uvedeného důkazu mohl žalobce navrhnout již v řízení před správcem daně. Zdůraznil, že nikdy nenavrl jako nový důkaz pro zahájení obnovy řízení výslech svědka P.N., ale protokoly z ústních jednání ze dne 21. 8. 2008 a 23. 10. 2009 sepsané Finančním úřadem v Kostelci nad Orlicí, jež zcela vyvracejí chybný názor správce daně o plnění včetně úhrady. Správce daně chybně uzavřel, že toto plnění neproběhlo a na základě toho vyměřil daňovou povinnost. Žalobce shrnul, že pokud správce daně dostal do své dispozice veřejnou listinu, která nebyla jemu ani žalobci známa v průběhu daňového řízení a která svědčí ve prospěch plnění včetně úhrady, je tato skutečnost důvodem pro obnovu řízení, neboť správce daně si o tomto plnění původně učinil úsudek, že neproběhlo. Navíc okolnosti ohledně obchodu s P.N. si správce daně měl prověřit již v daňovém řízení, když měl k dispozici fakturu a dodací list. Tato povinnost mu vyplývá přitom přímo ze zákona, neboť je povinen přihlídnout ke všem skutečnostem svědčícím ve prospěch daňového subjektu a má prověřit veškeré skutečnosti, které by zadaly pochybnosti o plnění daňových povinností všech poplatníků. Žalobce spatřuje v takovém postupu správce daně pochybení a dokonce i nekvalitu při provádění daňové kontroly.

Je dle žalobce zřejmé, že uvedené veřejné listiny jsou novými důkazy, které žalobce nemohl v době probíhající daňové kontroly znát a tudíž je ani nemohl uplatnit a přitom tyto důkazy mají zcela zásadní vliv na výrok rozhodnutí. A existovaly již v době původního rozhodnutí u Finančního úřadu v Kostelci nad Orlicí, zatímco daňovou kontrolu u žalobce prováděl Finanční úřad v Náchodě a ani ten o nich nebyl informován. Tato skutečnost tedy bránila jejich provedení jako důkazu v předchozím daňovém řízení.

K vyjádření správce daně, že si žalobce v dodatečném daňovém přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2009, které podal 12. 8. 2010, snížil daňovou povinnost o 228 022 Kč a tím deklaroval, že k uskutečnění zdanitelného plnění ve věci prodeje P.N. nedošlo, žalobce konstatoval, že se jednalo o postup na nepříliš šťastnou radu jeho účetní firmy, kdy si ponížil daň z přidané hodnoty o částku, která mu byla uznána v souvislosti s dobropisem na firmu M.C. v roce 2008. Obdobný postup zvolil žalobce i při podání přiznání k dani z příjmů za rok 2009 dne 29. 3. 2010, když do něho nezahrnul příjmy z prodeje zboží dle faktury vystavené pod č. 10290001, přestože protokol čj. 30259/08/255970604257 prokazuje, že pohledávka byla uhrazena. Tímto postupem se žalobce snažil napravit nezákonný postup správce daně v roce 2008, kdy mu nebyl uznán daňový dobropis na M.C.. Zdůraznil však, že proti tomuto postupu stojí shora zmiňované veřejné listiny, které zaplacení zboží v roce 2009 prokazují.

Žalobce v závěru uvedl, že svým podáním ze dne 19. 11. 2010 doložil a logicky vysvětlil všechny zmiňované pochybnosti správce daně a to:

- proč při ústním jednání dne 9. 7. 2008 neviděl důvod sdělovat správci daně jakékoliv skutečnosti kromě odpovědí na položené otázky,
- proč jeho účetní nemohla následně předložit dobropis
- proč M.C. nedostal svým závazkům,
- proč nakonec stáhl zboží zpět z prodeje, vystavil dobropis a vrátil peníze,
- za jakou cenu vrátil zboží zpět P.N., a ten mu dodávku uhradil.
- že P.N. by jistě mohl deklarovat, že se skutečně jednalo o totéž zboží. Tato skutečnost navíc musela být známá i samotnému správci daně, neboť pan C. prokazatelně tento sortiment zboží neměl.

Při nařízeném jednání zástupce žalobce odkázal na obsah podané žaloby s tím, že námitky jsou především popsány na straně 4 žaloby a tuto část také podrobněji citoval. Uvedl, že správce daně ani poté, co mu byl znám obsah protokolu sepsaného s panem P.N., tedy veřejné listiny, na tuto skutečnost nereagoval a nepostupoval v souladu s běžnou praxí ani poté, co o to žalobce požádal. Z důvodu nečinnosti správce daně podal žalobce návrh na obnovu řízení. Přesto ani v tomto řízení správce daně a později žalovaný nereagovali na navržený důkaz, kterým byl zmíněný protokol. Žalovaný tvrdil, že žalobce nenavrhoval v daňovém

řízení výslech svědka, a proto nelze obnovu řízení povolit. Zástupce žalobce vyslovil údiv na tím, že v rozporu s běžnou praxí správce daně již v původním daňovém řízení nevyslechl dodavatele žalobce pana N.. Ten by nepochybně vrácení zboží potvrdil. Poté, co platební výměr nabyl právní moci (žalobce se proti němu neodvolal) potkal žalobce P.N., který mu potvrdil, že by byl ochoten dosvědčit převzetí vráceného zboží a sdělil mu, že v tomto smyslu vypovídal u svého správce daně v řízení o daňové povinnosti pana C. Zástupce žalobce dále podrobněji popsal způsob, jakým v tomto případě bylo prodáváno a nakupováno zmíněné zboží. Uvedl, že odběratel žalobce pan C. mu za předchozí dodávky dlužil určitou sumu. Žádal proto žalobce o dodání většího množství zboží s tím, že na toto zboží má odběratele a z dosaženého zisku z jeho prodeje uhradí dluh vůči žalobci. Žalobce zboží nakoupil u pana N., panu C. ho dodal a dostal ho zaplacené. Protože mu ale pan C. neuhrazoval dlužnou částku za předchozí obchody, snažil se ověřit, zda dodané zboží skutečně prodal a zjistil, že se tak nestalo. Rozhodl se proto zboží vyžádat zpět, vrátit panu C. peníze a prodat zboží sám, aby z dosaženého zisku pokryl ztráty. Věděl, že zboží může prodat s navýšením 40-50%. Prodej ale nakonec nerealizoval, po úrazu se stal invalidním, proto požádal pana N., zda by od něho toto zboží nevzal zpět. Na tomto postupu se dohodli s tím, že nebude vráceno za původní, ale sníženou cenu. Žalobce tedy vrátil všechno zboží, fakturoval ale cenu nižší, propočet tohoto snížení, které představuje 3,- Kč/ks, uvedl v podání adresovaném správci daně ze dne 19.11.2010 – v návrhu na obnovu řízení. Tam zejména na str. 9-10 podrobně popsal, jak žalobce postupoval ve vztahu k panu N. i panu C.. Žalobce s panem N. obchodoval delší dobu, když žalobce ukončil podnikání měl ještě další od něho odebrané zboží. Vracel potom všechno a na faktuře, kterou účtoval cenu za takto vrácené zboží, představují první čtyři položky zboží původně určené pro pana C. a další tři položky pak ostatní zboží, jehož dodavatelem byl pan N. a které žalobce z důvodu své invalidity nemohl dále prodat.

Pověřený pracovník žalovaného při nařízeném jednání uvedl, že žalovaný je přesvědčen, že pro obnovu řízení nebyly splněny zákonné podmínky, a pokud jde o odůvodnění tohoto závěru, odkázal na napadená rozhodnutí.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

Ze skutkových okolností projednávané věci je zřejmé, že žalobce nakoupil dne 31. 3. 2008 od P. N. zboží (snowboardy, ráčny), které následně k datu 2. 4. 2008 prodal dalšímu odběrateli M. C.. Uskutečnění zdanitelného plnění pro M. C. pak žalobce doložil platbami, jež mu byly dle pohybu pokladní hotovosti uhrazeny v pěti splátkách. Následná daňová kontrola provedená správcem daně u žalobce zjistila, v souvislosti s tímto obchodem, i skutečnost, že dne 26. 6. 2008 byl vystaven dobropis na odběratele M. C.. K tomu žalobce

-7-

uvedl, že tento doklad vystavil z důvodu, že odběratel M. C. nedostal svým závazkům a za zboží nezaplatil. Toto tvrzení považoval správce daně za rozporné s předcházejícím zjištěním, z něhož vyplynulo, že M. C. za zboží zaplatil. Správce daně tak uzavřel, že žalobce neprokázal žádné skutečnosti, jež by opravňovaly daný dobropis vystavit. K tomu žalobce uvedl, že zboží, které měl získat zpět od M. C., pak následně prodal dne 1. 4. 2009 P. N. na základě faktury evidované pod č. 1029000. Dle žalobce měl tento prodej prokázat, že mu byla finanční částka za dobropisované zboží vrácena a toto totožné zboží pak bylo následně prodáno Petru Novotnému. Správce daně nepovažoval tuto skutečnost za prokázanou, daňový dobropis považoval za účelově vydaný, a proto žalobci daň z příjmů i daň z přidané hodnoty o dobropisovanou částku zvýšil. Platební výměry nabyly právní moci, když žalobce nepodal odvolání.

Žalobce se u správce daně následně domáhal obnovení řízení ukončených pravomocnými rozhodnutími o vyměření daně z příjmů a daně z přidané hodnoty. Za novou skutečnost, jež dle jeho tvrzení vyšla najevo, považoval údaje uvedené v protokolech o ústním jednání sepsaných u Finančního úřadu v Kostelci nad Orlicí dne 21. 8. 2008 a 23. 10. 2009, kde byla jako faktura přijatá uvedena faktura č. 10290001, u níž bylo s odkazem na přílohu 6 konstatováno, že byla uhrazena. Žalobce tak měl zato, že správce daně má k dispozici veřejnou listinu svědčící o tom, že plnění proběhlo a taková skutečnost musí být důvodem pro obnovu řízení na účelem nápravy nesprávného rozhodnutí.

Krajský soud se s názorem žalobce neztotožnil a žalobu tak musel označit za nedůvodnou.

Řízení o povolení nebo nařízení obnovy řízení upravuje ust. § 117 daňového řádu. Dle něho se řízení ukončené pravomocným rozhodnutím správcem daně obnoví na návrh příjemce rozhodnutí nebo z moci úřední, jestliže mimo jiné vyšly najevo nové skutečnosti, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí. Krajský soud se neztotožnil s názorem žalobce, že touto novou skutečností jsou shora uvedené protokoly o ústním jednání sepsané před Finančním úřadem v Rychnově nad Kněžnou jakožto veřejné listiny.

Ze skutkových okolností daného případu je totiž zřejmé, že žalobci bylo v prvoinstančním řízení v průběhu daňové kontroly umožněno předložit veškeré důkazy, které by svědčily ve prospěch jeho tvrzení, že shora vzpomínaný daňový dobropis vystavil oprávněně. Důkazní břemeno tedy nesporně vážlo na žalobci, který měl možnost jednotlivé důkazy předkládat ale i navrhopvat. Je nepochybné, že mu mohla být známa skutečnost, že se v účetnictví jeho obchodního partnera P. N. mohou nacházet důkazy, tedy i daňové doklady, jež by jeho tvrzení mohly podpořit. Žalobce tak mohl v rámci své povinnosti nést důkazní břemeno výslech svědka včetně jeho řádné identifikace navrhnout. Je nesporné, že tak neučinil. Je rovněž tak nepochybné, že mu skutečnost o tom, že by vystavená faktura mohla být obsahem účetnictví P. N., který by i svědeckou výpověď

mohl prokázat uskutečnění obchodních transakcí mezi těmito dvěma subjekty, musela být známa. Nelze tedy souhlasit s názorem, že se jedná o skutečnost novou, která nemohla být bez zavinění daňového subjektu uplatněna v řízení již dříve. Žalobce namítá, že ze novou skutečnost považuje až protokoly o ústním jednání jakožto veřejné listiny, které nepochybně nebyly správci daně v průběhu daňové kontroly známy. Ani s tímto názorem nelze souhlasit, neboť za důkaz v tomto případě lze opravdu považovat, tak jak ostatně uvedl i žalovaný v napadeném rozhodnutí, buď samotnou svědeckou výpověď P. N. nebo alespoň účetní doklady, jež by měly svědčit ve prospěch tvrzení o vystavení daňového dobropisu, tedy faktury vystavené žalobcem pro odběratele P.N.. Tyto důkazy však měl žalobce navrhnout pro podporu svého tvrzení jednoznačně v prvoinstančním řízení před vydáním dodatečných platebních výměrů. V současné době nelze než konstatovat, že žalobce svoje důkazní břemeno neunesl. Takový stav již nelze napravit obnovou řízení, kterou lze otevřít pouze v případě najevo vyšlých nových skutečností, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí uplatněny v řízení již dříve. Jak již bylo konstatováno, žalobce tyto skutečnosti znal a měl možnost je uplatnit a provedení důkazů navrhnout. Nelze ani za takové situace vyčítat nečinnost správci daně, neboť to byl pouze a právě žalobce, který se měl své povinnosti nést důkazní břemeno zákonným způsobem zhostit. Pokud měl žalobce za to, že správce daně v průběhu daňové kontroly nepostupoval tak, jak mu ukládaly platné předpisy, měl možnost bránit se takovému postupu podáním odvolání, případně žalobou dle § 65 s.ř.s. To žalobce neučinil.

Krajský soud vycházel při přezkoumání napadených rozhodnutí ze závazné judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 28. 3. 2007, čj. 1 Afs 124/2006-59), z níž lze dovodit, že „jestliže žalobce svoje důkazní břemeno neunesl, nelze důkazy následně provedené v jiném řízení, jejichž navržení a provedení nic původně nebránilo, považovat za nové, jež nemohly být bez jeho zavinění nebo bez zavinění správce daně uplatněny již dříve.“

Závěrem může krajský soud pouze konstatovat, že důvody, proč žalobce přistoupil k podání návrhu na obnovu řízení, se sice mohou zdát logické a pochopitelné, nicméně platná právní úprava jejich zohlednění neumožňuje. Smyslem institutu obnovy řízení je skutečně změna pravomocně vyměřené daňové povinnosti ovšem pouze za předpokladu najevo vyšlých nových skutečností, které daňový subjekt nemohl uplatnit dříve, tedy při samotném stanovení daňové povinnosti. Takový stav však v projednávaném případě nenastal. Důkazní povinnost daňového subjektu je v daňovém řádu jednoznačně postavena tak, že nést důkazní břemeno je povinností daňového subjektu. Je přitom zřejmé, že žalobce ve vyměřovacím řízení toto důkazní břemeno neunesl. Se stanovením daňové povinnosti souhlasil a změny rozhodnutí se nedomáhal ani prostřednictvím řádného opravného prostředku.

Krajský soud proto musel žalobu jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal. Žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 15. března 2012

Mgr. Marie Kocourková
předsedkyně senátu